

HOOFDSTUK 1

*J*im Dawson was al vanaf zijn geboorte een mooi kind. Toen hij ter wereld kwam, waren zijn vader en moeder beiden reeds in de veertig, en zijn komst was voor hen zowel een complete verrassing als een absolute zegen. Na jarenlange pogingen een kind te verwekken, hadden ze de hoop al bijna opgegeven toen ze dit perfecte jongetje kregen: een flink kind en gezegend met een perfect lichaam dat zich atletisch ontwikkelde naarmate het ouder werd. Hij was de oogappel van zijn ouders. Zijn vader vond het heerlijk om zijn zoon van jongs af aan de beginselen van het honkballen bij te brengen en Jim werd dan ook al snel de ster van het Little League-honkbalteam. Op *high school* vielen de meisjes bijna in katzwijm als ze alleen maar naar hem keken. Met zijn donkere haar, fluwelige bruine ogen en het markante kuiltje in zijn kin leek hij wel een filmster. Eenmaal op de universiteit werd hij als vanzelfsprekend aanvoerder van het footballteam, en niemand was verbaasd dat hij in het laatste jaar verkering kreeg met het mooiste meisje van de universiteit, een liefталig kind dat Christine heette. Vier jaar daarvoor, net voordat ze naar de universiteit ging, was ze met haar ouders vanuit

Atlanta naar Californië verhuisd. Ze was tenger en slank, met net zulke donkerbruine ogen als Jim en een huidje als dat van Sneeuwvitje. Het was een aardig en bedeesd meisje en ze keek huizenhoog tegen Jim op. Hun verloving vond plaats op de dag dat ze allebei afstudeerden, en ze trouwden nog datzelfde jaar met Kerstmis.

Jim kreeg al snel een baan bij een reclamebureau en Christine stortte zich in het halfjaar na hun afstuderen op de voorbereidingen voor hun huwelijk. Ze had haar bacheloropleiding succesvol afgerond, hoewel ze tijdens de vier jaar op de universiteit eigenlijk alleen maar bezig was geweest een echtgenoot aan de haak te slaan. Ze vormden een oogverblindend paar met hun typisch Amerikaanse, onberispelijke uiterlijk. Ze pasten perfect bij elkaar en iedereen die hen zag moest onmiddellijk denken aan de stelletjes die de cover van bepaalde tijdschriften sierden.

Nadat ze getrouwd waren, wilde Christine modellenwerk gaan doen, maar daar moest Jim niets van weten. Hij had een prima baan, verdiende goed en was erop tegen dat zijn vrouw ging werken. Wat zouden de mensen wel niet denken? Dat hij haar soms niet kon onderhouden? Hij wilde dat ze thuis bleef en hem elke avond verwelkomde. En dat deed ze dan ook braaf.

Er bestond geen enkele twijfel over wie er thuis de broek aan had. Jim maakte de dienst uit en Christine vond dat prima. Jims moeder – Christine sprak haar nog altijd aan met mevrouw Dawson – prees haar zoon onafgebroken de hemel in, en Christine had net zoveel bewondering voor hem als zijn ouders hadden. Hij was een goede kostwinner, een liefhebberende echtgenoot, een leuke vent, door en door sportief en zijn carrière bij het reclamebureau vertoonde een gestage, stijgende lijn.

Jim was prettig en vriendelijk in de omgang met anderen, zolang ze hem tenminste bewonderden en geen kritiek op

hem hadden. De meeste mensen hadden daar trouwens geen enkele reden toe. Jim was een voorkomende jongeman, hij maakte gemakkelijk vrienden, plaatste zijn vrouw op een voetstuk en zorgde goed voor haar. Het enige wat hij van haar verlangde, was dat ze deed wat hij zei, hem aanbad, adoreerde en hem alles liet bepalen. Christines vader hield over heel veel dingen dezelfde mening eropna als Jim en ze was er dan ook van kinds af aan op voorbereid een toegewijde echtgenote te worden van een man zoals haar vader. Ze kreeg precies het leven waarop zij altijd had gehoopt, en zelfs nog beter. Jim kwam nooit met onaangename verrassingen, hij gedroeg zich nooit vreemd en stelde haar nooit teleur. Hij beschermde haar, legde haar in de watten en was nooit bekrompen met geld. Hun relatie was zeer bevredigend voor hen allebei. Ze wisten ieder hun plaats en hielden zich daaraan. Hij was de Aanbedene en zij de Aanbidster.

De eerste jaren hadden ze geen haast om kinderen te krijgen. Misschien hadden ze nog wel langer gewacht als mensen geen opmerkingen hadden gemaakt over het feit dat ze nog steeds kinderloos waren. Jim vatte het op als kritiek. Alsof er werd gesuggereerd dat ze niet in staat waren kroost te verwekken, terwijl ze gewoon reuze waren gesteld op hun onafhankelijkheid en helemaal geen zin hadden in kinderen die hen aan handen en voeten zouden binden. Jim en Christine maakten vaak weekendtripjes, ze gingen regelmatig op vakantie en hij nam haar zo een of twee keer per week mee uit eten, hoewel Christine uitstekend kon koken en had geleerd zijn lievelingskostjes te bereiden. Geen van beiden leed onder de afwezigheid van kinderen, ook al waren ze het erover eens dat ze die ooit wel wilden. Maar toen ze vijf jaar getrouwd waren, begonnen Jims ouders zich zorgen te maken dat ze misschien wel dezelfde problemen hadden met kinderen krijgen als zichzelf. Zij hadden er bijna twintig jaar op moeten wachten. Jim verzekerde hun dat er geen problemen waren, ze wa-

ren allebei pas zevenentwintig, ze genoten van hun vrijheid en wilden het krijgen van nageslacht gewoon nog even uitstellen.

Maar op den duur begonnen die constante opmerkingen toch aan hen te knagen, en op een gegeven moment zei Jim tegen Christine dat het zo langzamerhand wel eens tijd werd voor gezinsuitbreiding. Zoals altijd was Christine het met hem eens, want alles wat Jim zei of deed was in haar ogen welgedaan. Christine werd meteen zwanger, sneller dan ze hadden verwacht en ook makkelijker dan ze hadden gedacht, want ze hadden er allebei op gerekend dat het wel een halfjaar tot een jaar zou duren eer het zover zou zijn. Ondanks de bezorgdheid van haar schoonmoeder had Christine een voorspoedige zwangerschap.

Zodra Christine weeën kreeg, bracht Jim haar met de auto naar het ziekenhuis en gaf onderweg te kennen dat hij niet in de verloskamer aanwezig wilde zijn als de baby werd geboren. Christine was het volledig met hem eens, want ze wilde niet dat hij iets deed waar hij zich onprettig bij zou voelen. Hij hoopte op een jongen, en omdat ze er alles voor over had om hem een plezier te doen, was dat ook haar liefste wens. Het kwam niet eens bij hen op dat het misschien wel een meisje zou worden en ze hadden dan ook besloten niet naar het geslacht van hun ongebooren kind te informeren. Jim was zo viriel dat hij er gewoon van uitging dat zijn eerstgeborene een zoon zou zijn, en Christine had de babykamer helemaal in het blauw ingericht.

De baby lag in een stuitligging en moest gehaald worden door middel van een keizersnee. Christine lag nog steeds in de uitlaapkamer bij te komen van de narcose toen Jim het nieuws hoorde. Op het moment dat de verpleegster de baby naar hem ophield voor het raam van de kraamkamer, dacht hij heel even dat er een verwisseling had plaatsgevonden. De baby had een kogelrond gezichtje met bolle wangetjes en een

kransje witblond haar. Ze leek in de verste verte niet op een van hen tweeën. Maar de grootste schok was niet het gezichtje of de haarkleur van baby, maar het feit dat het een meisje was. Dit was niet het kind dat ze hadden verwacht. Terwijl hij naar de baby keek, kwam er niets anders in hem op dan dat ze leek op de Engelse vorstin Victoria in haar nadagen. Toen hij dat opmerkte tegen een van de verpleegsters, wees ze hem verontwaardigd terecht door te zeggen dat het juist een prachtige baby was. Omdat hij niet bekend was met de grimassen van pasgeboren kinderen, was hij het daar totaal niet mee eens. Voor hem was ze het kind van iemand anders en leek ze zeker niet op hem of Christine. Diepteleurgesteld en terneergeslagen nam hij plaats in de wachtkamer tot hij te horen kreeg dat hij naar Christine toe mocht. Zodra ze de uitdrukking op zijn gezicht zag, wist ze dat het een meisje was geworden en dat ze in de ogen van haar echtgenoot had gefaald.

‘Is het echt een meisje?’ fluisterde ze, nog steeds groggy van de narcose. Hij knikte zonder iets te zeggen. Hoe moest hij aan zijn vrienden vertellen dat zijn zoon een meisje bleek te zijn? Het was een enorme deuk in zijn ego en imago, iets wat hij niet in de hand had, en daar had Jim een hekel aan omdat hij gewend was alles te bepalen en Christine zich altijd naar zijn wensen voegde.

‘Ja, het is een meisje,’ bracht hij moeizaam uit. Christines ogen vulden zich met tranen. ‘Ze lijkt op koningin Victoria,’ voegde hij er voor de grap aan toe. ‘Geen idee wie de vader is, want zo te zien heeft ze blauwe ogen en blond haar.’ Niemand in hun familie van weerskanten was blond, alleen Jims grootmoeder, en dat leek hem nogal vergezocht. Niet dat hij aan Christine twijfelde. Dit kind was duidelijk een voorbeeld van terugkerende genen in hun genenpool; in ieder geval leek ze in geen enkel opzicht op een van hen beiden. De verpleegsters konden nog zo hard beweren dat het een schatti-

ge baby was, Jim was het daar totaal niet mee eens. Het duurde dan ook een paar uur voordat hij zich een beetje had hersteld en haar naar Christine bracht.

Vol verwondering keek ze naar het in een roze dekentje gewikkelde kind en raakte voorzichtig haar handjes aan. Christine had inmiddels een injectie gekregen om te voorkomen dat de melkproductie op gang kwam. Ze had namelijk besloten de baby niet zelf te voeden. Dat wilde Jim niet en zij had daar ook geen zin in, want ze wilde zo snel mogelijk weer haar oude figuur terugkrijgen. Jim hield namelijk van haar tengere figuurtje en vond haar totaal niet aantrekkelijk toen ze zwanger was. Net als Jim kon Christine bijna niet geloven dat deze mollige, hoogblonde baby van hen was. Weliswaar had ze de lange, stevige benen van Jim geërfd, maar verder vertoonde ze geen enkele gelijkenis met de ouders.

Toen mevrouw Dawson Victoria voor het eerst zag, was ze het helemaal met haar zoon eens. Ze zei dat ze sprekend op de moeder van Jims vader leek en dat ze in godsnaam hoopte dat dat niet zo zou blijven. Jims oma was haar hele leven een gezette, mollige vrouw geweest, die vooral werd geprezen om haar kookkunst en haar handigheid met naald en draad, maar zeker niet om haar uiterlijk.

De dag na Victoria's geboorte waren haar ouders inmiddels over de ergste schok heen dat ze een meisje bleek te zijn. Al kreeg Jim toen hij op kantoor verscheen van zijn collega's wel te horen dat hij het had laten afweten en zijn best moest doen om de volgende keer een zoon te maken. Christine maakte zich nog steeds zorgen dat haar man het haar kwalijk nam dat ze een dochter had gebaard. Hij stelde haar heel lief gerust door te zeggen dat zij en de baby gelukkig gezond waren en dat er verder niets anders opzat dan er maar het beste van te maken. De manier waarop hij dat zei, gaf Christine nog sterker het gevoel dat ze in gebreke was gebleven. Ook mevrouw Dawson stak dit niet onder stoelen of banken. Aan-

gezien het bij geen van beiden was opgekomen dat ze een dochter zouden voortbrengen, hadden ze ook geen meisjesnamen paraat voor de dikke, blonde baby die in Christines armen lag.

Jim had zomaar voor de grap gezegd dat ze op koningin Victoria leek, maar ze vonden het allebei ook wel een mooie naam. Jim ging nog een stapje verder door Regina als tweede naam voor te stellen. Victoria Regina Dawson, oftewel Victoria de koningin. Koningin Victoria. Die naam paste wonderwel bij het uiterlijk van hun dochttertje en Christine was het ermee eens. Ze had al zoveel medelijden met Jim dat het een meisje was en daarom wilde ze dat hij in ieder geval een beetje blij zou zijn met de naam. Toen ze vijf dagen later het ziekenhuis verlieten, leek hij het haar gelukkig al te hebben vergeven.

Victoria was een makkelijke, blijde baby die niet veel aandacht eiste. Ze liep en sprak al vroeg, en mensen zeiden altijd dat ze zo'n lief meisje was. Ze bleef heel blond, en de witte donshaartjes waarmee ze geboren was, veranderden in een krans van witte krulletjes. Ze had grote blauwe ogen en de romige witte teint die bij haar lichtblonde haar hoorde. Wanneer iemand de opmerking maakte dat ze er nogal Engels uitzag, zei Jim altijd dat ze naar koningin Victoria was vernoemd, omdat ze op haar leek. Daar werd dan smakelijk om gelachen. Het werd zijn favoriete grapje over de baby, dat hij maar al te gretig vertelde aan wie het maar wilde horen. Christine begon dan stevast bedeesd te giechelen. Ze hield van haar dochttertje, maar haar echtgenoot was altijd haar grote liefde geweest en daar bracht ook een kind geen verandering in. Terwijl sommige vrouwen zich helemaal richtten op hun kinderen, bleef haar echtgenoot voor haar op de eerste plaats komen. Christine was nu eenmaal de perfecte gezellin voor een levensgrote narcist als Jim. Ze had alleen maar oog voor hem en voor niemand anders.

Hoewel Jim nog steeds een zoon wilde om alles compleet te maken en om mee te honkballen, hadden ze geen haast met een tweede kind. Victoria maakte namelijk geen inbreuk op hun leven en viel gemakkelijk in te passen in hun bestaan. Zowel Jim als Christine waren bang dat twee kinderen, en zeker zo vlak na elkaar, veel moeilijker te hanteren waren, dus stelden ze zich voorlopig tevreden met hun enige dochter. Mevrouw Dawson wreef nog wat zout in Jims wond door te zeggen dat het toch zo jammer was dat ze geen zoon hadden gekregen. Dan hadden ze namelijk niet hoeven nadenken over een tweede kind. Volgens haar waren enig kinderen altijd intelligenter. Dat sprak vanzelf want haar zoon was immers ook enig kind.

Victoria bleek uitermate intelligent toen ze opgroeide. Ze was lief, babbelde graag, en toen ze nog maar net drie was, praatte ze al zo'n beetje als een volwassene. Ze zei grappige dingen, had aandacht voor haar omgeving en was in alles geïnteresseerd. Toen ze vier was, leerde Christine haar lezen. Op haar vijfde kreeg ze van haar vader voortdurend te horen dat ze was vernoemd naar een koningin. Victoria lachte altijd heel opgetogen wanneer hij dat zei, want ze wist natuurlijk heel goed hoe koninginnen eruitzagen. In de sprookjes die ze las, waren koninginnen altijd mooi, ze droegen prachtige jurken en soms hadden ze ook magische krachten. Hoewel ze wist dat ze dezelfde naam had als koningin Victoria, had ze geen flauw idee hoe die eruitzag. Ze wist dat ze ook op de oma van haar vader leek, maar van haar had ze ook nooit een foto gezien. Ze vroeg zich af of die oma misschien ook een koningin was geweest.

Op haar zesde was Victoria nog steeds een mollig kind. Ze had stevige kleine beentjes en er werd vaak gezegd dat ze groot was voor haar leeftijd. Op de basisschool was ze langer dan de meeste kinderen uit haar klas en ook zwaarder. Iedereen zei dat ze een 'grote meid' was, wat ze altijd als een compli-

mentje beschouwde. Ze was nog steeds zes toen ze op een dag samen met haar moeder een boek zat te bekijken en een foto zag van de koningin naar wie ze was vernoemd. Haar naam stond duidelijk vermeld onder de foto: 'Victoria Regina', precies zoals Victoria's eigen naam.

De foto was genomen toen de koningin al behoorlijk op leeftijd was. Ze had een mopshondje op schoot dat sprekend op de vorstin leek. Victoria bleef een hele tijd sprakeloos naar de pagina staren.

'Is ze dat?' vroeg ze uiteindelijk. Ze keek haar moeder met haar grote blauwe ogen aan. Christine glimlachte en knikte. Jim had het tenslotte als een grapje bedoeld, want Victoria leek op Jims oma en op niemand anders.

'Heel, heel lang geleden was ze een machtige Engelse koningin,' legde Christine uit.

'Maar ze heeft helemaal geen mooie jurk aan en ook geen kroon op. En haar hond is ook lelijk.' Victoria keek helemaal verslagen.

'Ze was toen al heel erg oud, hoor,' zei Victoria's moeder in een poging alles te vergoelijken. Ze merkte dat haar dochttertje van streek was en dat trok ze zich aan. Hoewel ze wist dat Jim er natuurlijk niets kwaads mee had bedoeld, viel zijn grapje volkomen verkeerd. Victoria was helemaal uit haar doen en bleef maar naar de foto staren. Toen rolden er twee dikke tranen over haar wangen. Zonder verder iets te zeggen sloeg Christine snel de bladzijde om, in de hoop dat Victoria de foto zou vergeten. Maar dat gebeurde niet. Ze wist nu wat haar vader bedoelde als hij zei dat ze op een koningin leek.

HOOFDSTUK 2

Een jaar nadat Victoria de foto van koningin Victoria had gezien – wat voor eens en voor altijd het beeld veranderde dat ze over zichzelf had – vertelden haar ouders haar dat er een broertje of zusje op komst was. Victoria was helemaal opgetogen. Inmiddels zat ze in groep drie en veel van haar vriendinnetjes hadden al een broertje of zusje, zij was een van de weinigen zonder. Ze verheugde zich op een baby'tje met wie ze als een echte, levende pop kon spelen. Maar toen ze haar ouders een keer 's avonds laat over de baby hoorde praten, in de veronderstelling dat Victoria al sliep, hoorde ze de angstaanjagende woorden dat de baby een 'ongelukje' was. Victoria wist niet wat dat betekende. Ze was bang dat het kindje gewond was geraakt en misschien zonder armen of benen zou worden geboren en later nooit zou kunnen lopen. Ze had geen idee hoe ernstig het ongeluk was geweest en daar wilde ze ook niet naar vragen. Haar moeder had gehuild en haar vader klonk ook heel zorgelijk. Ze zeiden dat ze tevreden waren met alles zoals het was. Victoria was inmiddels zeven, een gemakkelijk kind, nooit lastig en altijd gehoorzaam. Gedurende de hele zwangerschap zei haar vader dat hij hoop-